

היום נלמד בעזרת ה':

פסחים דף נא

בני המקום ששמו 'חוזאי' היו מפרישים חלה מעיסה העשויה מאורז (= אורז אינו מחמשת מיני דגן ופטור מחלה), אמר רב יוסף שיבוא אדם שאינו כהן ויאכל את החלה בפניהם כדי ללמדם שלא מפרישים חלה מעיסת אורז.

למסקנת הגמרא: אמר רב אשי - אם רובם של בני חוזאי אוכלים פת העשויה מאורז, לא יאכל זר בפניהם את החלה, כדי שלא ישבחו תורת הפרשת חלה מחמשת מיני דגן. ואם רובם אוכלים פת העשויה מדגן, יאכל זר בפניהם את החלה, שמא יטעו לומר שעיסת אורז חייבת בהפרשת חלה ויפרישו חלה מחמשת מיני דגן על אורז ונמצא שהם מאכילים את הכהן טבל (= שהרי החלה שהופרשה היא מחמשת מיני דגן החייבים בהפרשת חלה, וכשמפרישים אותה על עיסת דגן הרי שגם העיסה וגם החלה בעצמה מותרים באכילה, אבל כשהפרישו אותה על אורז הרי באמת לא הופרשה ממנה חלה והיא אסורה באכילה), או שיטעו ויפרישו חלה מעיסת אורז על עיסת דגן החייבת בחלה, ונמצא שהאוכל מעיסת הדגן אוכל טבל (= שהרי לא הופרשה ממנה חלה).

רוחצים שני אחים כאחד, ואין בזה משום פריצות שהם רואים זה את זה ערומים ויבואו למשכב זכור. ובמקום ששמו 'כבול' נוהגים לאסור.

יוצאים בקורדקיסון: מותר לצאת לרה"ר בשבת בנעליים רחבות, ואין חשש שמא יפלו מרגליו ויבוא להעבירם בידיו ד' אמות ברה"ר. ובני המקום ששמו 'בירי' נהגו לאסור.

ספסלי נכרים: מותר לשבת בשבת על ספסלים שהנכרים מוכרים בהם סחורה, ולא חוששים שיחשדו את היושב עליהם שסוחר בשבת. ובני העיר עכו נהגו לאסור.

הטעם לאסור רחיצת שני אחים יחד: כפי שלמדנו בברייתא - שאסור לרחוץ עם אביו (= שרואהו ערום ונזכר שיצא משם ונותן לבו להרהור עבירה) ועם חמיו (= נותן ליבו שממש אשתו יצאה וכנ"ל), ובעל אימו, ובעל אחותו (= משום הרהור). רבי יהודה מתיר

(המשך בדף הבא ↓)

יוצא לאור ע"י:

"אור הספר התורני" הוצאה לאור
052-7628377

להצטרפות:

mabatladaf18@gmail.com

052-342-4473

לרחוץ עם אביו משום כבוד אביו, שצריך לשמשו במרחץ, וכן הדין בבעל אמו. בני 'כבול' גזרו שלא ירחצו שני אחים יחד כדי שלא יבוא לרחוץ עם בעל אחותו.

רבה בר בר חנה אכל 'דאייתרא' כלומר את הֶלֶב הקיבה שבצידה הפנימי (= הֶלֶב הַיֵּתֶר), שבני ארץ ישראל נהגו לאוכלו.

לא תאכל לא בפני ולא שלא בפני: את 'חלב היתר'. ואפילו שבפני אביו שראה את רבי יוחנן אוכל, היה מקום לומר שנחשב הדבר כהוראת רבי יוחנן – אסור. אבל רבה בר בר חנה סותר את עצמו, כי במקרה דומה (של אכילת ספיחי כרוב לאחר זמן ביעורן) הותר לבנו לאכול בפניו וסר עליו רק של בפניו.

ספיחים: התורה אוסרת לאכול את התוצרת הגדילה בשביעית - לאחר 'זמן הביעור' (= כשכלה הפרי לחיה מן השדה). רבי עקיבא אומר שהתורה אוסרת גם 'ספיחים' (= גידולים שצמחו מאליהם שלא על ידי זריעה, אלא מהזרעים שנפלו בשעת לקיטת הגידולים). דבר זה נלמד מהפסוק "ובי תאמרו מה נאכל בשנה השביעית: הן לא נזרע ולא נֶאֱסַף" והרי אם לא זורעים אין צורך לומר שאין מה לאסוף? אלא המדובר על ספיחים שצמחו בלי זריעה ואסורים לאסוף מהשדה לאחר זמן ביעורן.

ספיחי כרוב: ספיחי כרוב אין להם 'זמן ביעור' כיון שהם לא כלים מהשדה. ונחלקו רבנן ורבי שמעון האם גוזרים שלא לאכול ספיחי כרוב, אטו שלא יבואו להקל ולומר שאין איסור ספיחים גם בשאר הגידולים, או שלא גוזרים.

ההולך ממקום למקום: נותנים עליו את חומרי המקום שיצא ואת חומרי המקום שהגיע אליו, ואל ישנה אדם מפני המחלוקת. הגמרא מקשה על מקרה שבמקום שיצא לא עושים מלאכה ובמקום שבא עושים - היאך שייך גם להחמיר עליו את המנהג שיצא ממנו (שלא לעשות מלאכה) וגם לא לשנות מפני המחלוקת? (אמנם במקרה שבמקום שיצא עושים ובמקום שהגיע לא עושים - מחמירים עליו שלא לעשות כמנהג מקום זה שלא לעשות).

אביי: במקרה זה באמת ישנה ולא יעשה כמנהג המקום, מפני חומרת מקום שיצא ממנו.

רבא: גם כשיחמיר ולא יעשה כמנהג המקום - אין בזה מחלוקת, מכיון שאי עשיית מלאכה אינה מתפרשת כמנהג אחר אלא כבטלנות בעלמא.